III. évfolyam 1991 NOVEMBER-DECEMBER 6.szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Minden kedves olvasónknak kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Dr. Kovács Gábor

A LÁNGOLÓ ISTEN

- Vallomás a Szentlélekről -

Gábor atya készülő könyvét folytatásokban közöljük. Így az olvasó még a nyomtatás előtt olvashatja ezt a nagyszerű művet a Szentlélekről.

„Lángnyelvek lobbantak, és szétoszolva leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket." (ApCsel 2,3-4)

1.

Az istentagadás gyökere a gőg. Az önmagával eltelt ember üresnek találja az eget.

Isten dicsőségére vagyunk teremtve. Az alázatos szív, amely kész a hódolatra és az engedelmességre, találkozhat az emésztő tűzzel, ami Isten maga. Mihelyt elfogadtad, hogy nem te magad vagy létezésed súlypontja és mércéje, szabaddá válsz Isten élő valósága számára. „Aki elveszíti értem életét, az megtalálja" (Mt 10,39).

Isten a boldog önátadás misztériuma. „Atyám mindent átadott nekem" (Mt 11,27). Lényének határtalan gazdagságát szüntelen önkiüresítésben önti a Fiúba az Atya, s a Fiú, mint tökéletes képmás, azzal a hiánytalan önátadással válaszol, amit emberként a kereszt vállalásával mond ki. Abszolút meghódolás ez, teljes alávetettség: „Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te" (Mk 14,36).

A kereszt az élet fája. Rajta a megalázott Isten, aki a rabszolgák halálát szenvedi teremtményei kezétől, saját életformáját tárja ki az ember előtt: a feltétel nélküli önátadást. A föltámadt Jézusban az ember birtokba veszi ezt a boldog isteni életformát, megérkezik a mennyei dicsőségbe. Pünkösdkor pedig túlcsordul az isteni élet, kiárad a világra. Tűzfolyamként zuhog le a hívőkre a dicsőség Lelke, az Atya és a Fiú kölcsönös önátadásának egybeolvadása, az isteni nász, az eggyé-válás, az azonosulás boldogsága. „Mint a halál, olyan erős a szerelem; olyan a szenvedély, mint az alvilág. Nyila tüzes nyíl, az Úrnak lángja. Tengernyi víz sem olthatja el a szerelmet, egész folyamok sem tudnák elsodorni" (Én 8,6-7).

Pünkösd nem a múlté. Az Egyház így könyörög Urához: „Áraszd ki a Szentlélek ajándékait az egész világra, hogy amit egykor az evangélium hirdetésének kezdetén az isteni kegyelem munkált, az most is áradjon híveid szívén át a földre" (Római Misekönyv, 2. magyar kiadás, Szent István Társulat, Bp. 1991. 897.o.). Ez az imádság szüntelenül meghallgatásra talál. A lángoló Isten naponta tűzbe borítja teremtményeit.

Istent nem húzhatod le saját szintedre, és föl sem tornázhatod magadat hozzá. Nem állíthatod elő őt lombikodban, nem számíthatod ki képleteiddel, nem édesgetheted magadhoz megnyerő viselkedéseddel. „Megközelíthetetlen fényességben lakik" (1Tim 6,16). Csak akkor van nála esélyed, ha úgy állsz előtte, mint a kisgyerek: tehetetlenséged tudatában, megajándékozásra nyitottan. „Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyerek, nem jut be oda" (Mk 10,15).

Isten ajándék. „A Szentlélekben a háromságos Isten benső élete merő ajándékká lesz az isteni személyek szeretetének állandó cseréjében, és Isten a Szentlélek által, mint ajándék egzisztál" (II.János Pál: Dominum et vivificantem 10.). Istent meg nem hódíthatod, de elfogadhatod ingyenes önajándékozását. Üresség megvallásával lehetsz a mennyei Tűz edénye.

Ez az írás a szomjazókhoz szól, a saját ürességüket ismerőkhöz. Az alázatos szívűek fogják megérteni.

Katolikus írás. Az fogadhatja el, aki nem retten vissza attól, hogy Isten embereket rendelt fölénk, akik az ő nevében tanítanak, vezetnek, közvetítik a Lelket. Protestáns barátaim megütköznek majd azon, hogy a nem-katolikus hatásokat veszélyként kezelem, és sokat fognak beszélni „dogmatikus korlátaimról". Vállalom ezeket a „korlátokat"; számomra az „igen" és a „nem" közötti határvonalat jelentik, akár a Tízparancsolat; de nem jelentenek ítéletet testvéreim szívéről. Hálát adok Urunknak a nem-katolikus krisztushívők bátorságáért, akik a pünkösdi tapasztalat úttörői voltak századunkban. Tudom, hogy ugyanaz a Lélek éltet bennünket. Együtt valljuk Jézus csodálatos nevét. Velük térdelek Isten előtt.

Írásom Isten-állítás egy istenközömbös korban. Kápolna szomszédságában, a kontempláció csöndjében született - rohanó, zajos korunk gyermekei számára.

Talán a te számodra is.

2.

Huszonévesen folyton azon törtem a fejem, hogy az istenbizonyítást számomra is meggyőző, világos, szabatos formába öntsem. Huszonkilenc évesen pappá szenteltek. Az elméleti következtetés háttérbe szorult, helyébe lépett Jézus emberi arca; vele az emberi személy lélektani problémái, amelyekre keresztény választ próbáltam találni. Harmincnyolc éves koromban leszállt rám a pünkösdi tűz, fölfedeztem a krisztusi hit misztikus dimenzióját. Ez az esemény máig meghatározza életemet. Röviden elbeszélem, hogyan történt.

Papi életem első évtizedében olvastam itt-ott a „karizmatikus mozgalomról". Nem nagyon érdekelt. Elvégre a szeretet a fontos, nem a nyelveken szólás vagy a gyógyítás adománya! (Közben naponta vétkeztem a szeretet ellen, de nem tulajdonítottam ennek különösebb jelentőséget.)

Isten megengedte, hogy süllyedni kezdjek. Elbizonytalanodtam, átéltem tehetetlenségemet. „Jól" prédikáltam, de szavaim nem gyújtottak; naponta gyóntattam, de nem láttam magam körül megújuló életeket. Saját életem is vergődés volt: mindig ugyanazokat a bűnöket kellett meggyónnom. A Szentírásban ez másképp van! Ott az igehirdetés hatalommal és eredménnyel történik, a bűntől való szabadulás nagy örömhír. Nem mertem azt gondolni, hogy a Szentírás hamis, de a bibliai egyházkép és az Egyház megtapasztalt valósága közötti távolság állandóan gyötört.

1977 tavaszán olvastam Suenens bíboros Új pünkösd? c. könyvét, és ennek nyomán derengett föl bennem, hogy a „karizmatikus mozgalom" megoldást jelenthet. Bizonyára sok romantikus illúziót fűztem képzeletben ahhoz az élményhez, amit a Biblia Szentlélekben való megkeresztelkedésnek nevez (ApCsel 1,5): valami varázsütést vártam, amely mindent megold. Mindenesetre használtam a fogalmat, és reménykedni kezdtem.

Nyáron lelkigyakorlaton voltam egy barátommal; nevezzük K.-nak. Fiatalokat vittünk magunkkal, akik az utolsó napon sorra beszámoltak arról, mit jelentett nekik a lelkigyakorlat. Rám is sor került. „Még most is csak várok" - mondtam őszintén és naívul. - „Várom a Tüzet." Kielégítetlen voltam és zilált; azt reméltem, hogy derült égből egyszercsak lecsap majd a Lélek, és föloldja tehetetlenségemet. K. odajött hozzám a beszélgetés után: „Ne félj, egyszer majd csak eljön a Tűz!" Bólintottam, és nagyot szívtam cigarettámból.

Ősszel K. új kápláni állomásra került; néhány fiatallal meglátogattam. Emeletes plébánián lakott. Ahogy fölfelé mentünk a lépcsőházban, lefelé egy másik menet jött szembe velünk: egyházmegyénk káptalani helynöke (széküresedés volt), munkatársaival és a plébánossal. Zavartan kezet fogtunk, nem tudtuk mire vélni a szerencsét. K. hamarosan tájékozódott. „S. miatt voltak itt" - mesélte. - „Csinált karizmatikus mozgalmat, és följelentették." S. évfolyamtársam volt a teológián, s akkor éppen káplán ugyanannak a városnak másik plébániáján. Nem esett bántódása, de az egyházmegyei körlevélben dörgedelem jelent meg a Baal-próféták ellen, akik „égi tüzet" várnak (1Kir 18). Kissé erőltetettnek találtam az alkalmazást, hiszen Illés próféta is égi tüzet vár - és kap! - ugyanabban a bibliai fejezetben.

S.-el, a „Baal-prófétával" mégse vettem föl a kapcsolatot. Egyszer összefutottam vele, s valami különös határozottságot éreztem benne. Zavarbaejtően beszélt, de az égi tüzet nem hozta szóba. Én se. Volt bennem annyi gőg (és félelem), hogy a magam külön égi tüzére várjak.

3.

Isten nem sietett. Engedett még mélyebbre merülni tehetetlenségemben. 1978 kora tavaszán már a gyónástól is elment a kedvem. Úgyis visszaesem, gondoltam. Szívemben üresség volt.

Ekkor találkoztam egy teológiai tanárral, s információt kértem a karizmatikus mozgalomról. Ő két könyvet ajándékozott nekem. Dennis Bennett: Nem részegek ezek c. könyve volt az egyik; egy episzkopális lelkész találkozása a pünkösdmozgalommal. A másik Dennis és Rita Bennett műve: A Szentlélek és te; összefoglalás a Szentlélekben való élet gyakorlatáról. Teológiai háttere protestáns, de nem tartozott a szélsőséges írások közé.

Utóbbi könyv tartalmazott egy imát, amellyel elfogadhatom Jézust, mint megváltómat. Adott egy másikat is, amely azt kéri, hogy Jézus keresztelje meg a Szentlélekben.

Elimádkoztam mindkettőt. De nem történt velem semmi.

Vagy mégis? Mindenesetre elmentem gyónni, megújult reménnyel. Szeretetteljes gyóntató fogadott; ebben Isten biztatását láttam.

Nem sokkal később meglátogattam K. barátomat, s mivel este gyóntatnia kellett, ott az ő gyóntatószékében mondtam ki: egész életemet átadom Jézus Krisztusnak. Este együtt imádkoztunk a szobájában. Örömet éreztem, és - életemben először - szabadon dicsőítettem az Urat mások előtt. „Dicsőség neked, Uram!" Új volt az élmény, felszabadító. Mind lelkesebben, mind bátrabban jöttek ajkamra a szavak. Most, gondoltam, most mindjárt nyelveken kezdek imádkozni! Ijedten abbahagytam a hangos imát. „Nem jársz messze" - dicsért meg K., akinek szintén megvoltak a maga tapogatózásai és információi. - „Folyamatosan kell dicsőíteni az Urat."

Másnap reggel elhatároztam: megpróbálom egyedül. Letérdeltem szobámban, azzal az elszántsággal, hogy bármi jön a nyelvemre, kimondom. Először egy énekelt „ó" jött, aztán más szótagok is. Nemsokára folyamatosan sikerült mondanom egy érthetetlen szöveget. Próbálgattam, gyakoroltam, sűrűn imádkoztam így.

Igen - de hol maradt az öröm, pünkösd öröme? Nem éreztem semmit. A Szentlélek és te világosan mondja ugyan, hogy a nyelvek adományának semmi köze az érzelmekhez, én mégis többet vártam. Hogyan újítja meg Isten az életemet, ha a Szentlélekben való megkeresztelkedésem csak ebből a közömbös „nyelveken szólásból" áll? Lassanként abbahagytam.

Bár több alázat lett volna bennem, és több bizalom! Én nyilván receptet akartam, és Isten nem dolgozik receptek szerint. De még így is: ez a hónap a bontakozó remény hónapja lett. Ifjúsági körömben nőtt a várakozás. Prédikációimban is több lett az erő. Újabb gyónást végeztem, azzal a megújított szándékkal, hogy életemet mindenestül a megfeszített és föltámadt Jézusnak szolgáltatom ki.

Gyónásom másnapján, 1978. április 4-én Budapestről Apátfalvára mentem egy volt szemináriumi társam meglátogatására. Ifjúsági csoportomból négy lány jött velem.

Útközben betértünk S.-hez.

4.

S., a „Baal-próféta", kérdéseinkre részletesen beszélt saját új életéről a Szentlélekben. Óriási lelkesedés volt benne, és az imádság állandó vágya. Egy-egy bibliai helyen keresztül érezte a Lélek vezetését. Cigarettázásomra az volt a megjegyzése, hogy az Úr elveszi tőlünk ezeket a dolgokat.

Tovább kellett haladnunk, de S. meglepetésemre szintén beszállt kocsijába, és velünk tartott. Gondoltam, ő is meg akarja látogatni egykori közös társunkat. Igazából más célja volt: ránk fente a fogát.

Apátfalván a meglátogatott atyát egy ideig elszólította a kötelesség. Ez kapóra jött S.-nek. „Ki akarja átadni az életét Jézus Krisztusnak?" - tette föl a kérdést. Habozás nélkül jelentkeztem. Megemlítettem, hogy előző nap ezzel a szándékkal gyóntam, de S.-nek megvolt a saját menetrendje. Megkívánta, hogy egész életem bűneit megvalljam, és a kereszt elé tegyem. „Adok egy feloldozást" - mondta mellékesen. Ki könnyebben, ki nehezebben, mind a négy útitársam végigcsinálta ezt a forgatókönyvet.

Nem kellett volna belemennem, amíg nem tisztáztuk, mi is történik? Lehet. Mentségem, hogy nagyon vágyódtam a megújulásra, a Szentlélek megtapasztalására. De tény az, hogy bizonyos jelenségek nem tetszettek nekem.

- Nem tetszett, hogy S. kötelezőnek tekint egy olyan életátadási sémát, ami a katolikus teológia és gyakorlat szerint ajánlható ugyan, de semmiesetre sem kötelező.

- Nem tetszett, hogy a feloldozást mintha nem tartaná a bűnöktől való megtisztulás lényeges mozzanatának, elégtételt pedig egyáltalán nem ad.

- Nem tetszett, hogy „ötösikreknek" nevezett el bennünket, mintha nem a keresztségben, hanem az általa képviselt megtérési formában születtünk volna újjá.

- Nem tetszett, hogy protestáns lelkiségi írások tömegével árasztott el, amelyek egészen kritikátlanul voltak kiválasztva.

- Nem tetszett, hogy arról beszélt: „Az Úr megtart" - mintha megtérésünk után már nem térhetnénk le a jó útról és nem kárhozhatnánk el.

Később megtudtam, hogy S. a szentesi református lelkésznél „tért meg", aki később a pünkösdi szabadegyházhoz csatlakozott, s aki református ébredési körökből hozhatta magával a megtérés fenti gyakorlatát, egyedül ezt tekintve igazinak. S. teológiailag megkérdőjelezhető viselkedése ebből a forrásból származott. Szegény S., talán közbe kellett volna lépnem! Évek múltán elhagyta nagy buzgalmát, majd a papi szolgálatot is, és egy nő karjai közé vetette magát... Isten legyen irgalmas mindnyájunknak!

Akkor még nem láttam mindezt ilyen világosan. Fenntartásaimat csak óvatosan tettem szóvá, viszont - mivel hitünk és megtérési szándékunk igazán őszinte volt - együtt örültem a négy fiatal lánnyal, akik felszabadulást és új lelkesedést tapasztaltak. Abban biztos voltam, hogy a magam csoportjában nem engedek meg teológiai elhajlásokat.

Később, amikor hozzájutottam a katolikus karizmatikus megújulás irodalmához, csodálkozva láttam, hogy az nem két külön lépésben gyakorolja a „megtérést" és a „Szentlélek-keresztséget", hanem egyszerre. Magyar katolikus körökben viszont még mindig nagyon gyakori a kettő szétválasztása. Úgy gondolom, ennek a protestáns hatás az oka. Valójában a keresztény alapdöntés egyetlen őstény, és nem véletlen, hogy az Egyház a keresztség és a bérmálás szentségét felnőtteknek általában egyszerre szolgáltatja ki.

5.

Fújtak a szelek, a közeledő pünkösd szelei! Csak ébredő szerelemhez hasonlítható az a boldog várakozás, ami kialakult csoportunkban. Az apátfalvi kaland után újból elkezdtem nyelveken imád-

kozni, először magamban, majd - legyőzve gátlásaimat - mások előtt is. Nekem nem jelentett ez különösebb élményt, de lelkesítően hatott a többiekre.

Teológiailag nem láttam akadályt. Rég világos volt előttem, hogy pünkösd nem egyszeri esemény, hanem permanens az Egyházban. Tudtam, hogy mindaz, ami velünk történik, a keresztség és a bérmálás szentségében gyökerezik. Azt is magától értetődőnek tartottam, hogy a Szentlélek ajándékai minden kor számára szólnak, amint a II.Vatikáni Zsinat is tanítja (Lumen Gentium 12.). Legföljebb az S. és mások által képviselt „egyszeri és megismételhetetlen" megtérés, „életátadás" gyakorlata okozott problémát; világos volt, hogy a katolikus felfogás ismer visszaesést és újbóli megtérést is. Később azonban, ahogy a nyugati - elsősorban amerikai - irodalom egyre jobban kezembe került, ez a gond is eltűnt, mert láttam, hogy a katolikus karizmatikus megújulás nagyon jól megvan e gyanús gyakorlat nélkül.

Első gyér információm és még gyérebb személyes tapasztalataim alapján tanulmányt kezdtem írni, hogy a karizmatikus ébredést teológiailag a helyére tegyem. Ezt Manifestatio Spiritus címmel be is fejeztem. Lényegével ma is egyetértek, bár a részletekben azóta sokat alakult a felfogásom. Ezt az írást többen haszonnal forgatták.

Nem tudtuk megállni, hogy újból el ne menjünk S.-hez, aki zordonan szemlélte, hogy még mindig cigarettázom. Ez alkalommal együtt imádkozhattunk csoportjával. Földön ülve dicsőítették az Urat, egy valaki hangosan, magyarul, a többiek halkabban, nyelveken. (Ez is protestáns hatás: fundamentalista módon szószerint kötelezőnek vették Pál apostol előírásait, amelyeket a korintusi egyházközségnek adott, és nem mertek értelmezés nélkül hangosan imádkozni nyelveken.) Mikor imádság közben elvontabb teológiai kifejezéseket használtam, ima formájában rendre utasítottak: „Add, Uram, hogy egyszerű szavakkal dicsérjünk téged." Nem tudtam teljesen azonosulni a csoporttal, de tény, hogy volt egy pillanat az ima során, amikor váratlan, misztikus öröm öntött el. Nem voltam egyedül élményemmel, sőt könnyen lehet, hogy csoportomból másoknak még pozitívabb benyomásaik voltak. Utólag látva, éretlen és teológiailag pontatlanul orientált közösség volt S.-é, de a Szentlélek működött benne. Sokan nem értik meg ezt. Azt gondolják, vagy minden korrekt egy jelenségben, vagy pedig egyáltalán nem Isten Lelkétől való. A karizmatikus megújulás sok ellenkező példát nyújt. Igazán lelki események keverednek nagyon is „testi", emberi megnyilvánulásokkal.

Másnap - 1978. április 13-án - este benyit a sekrestyébe egy lány, és lelkesen újságolja: „Dicsőség az Úrnak! E. tegnap megkapta a Szentlelket."

E. egyike volt azoknak, akik Apátfalván megtértek, és most is ott jártak S.-nél; mielőtt otthon kiszállt a kocsiból, nyelveken kezdett szólni.

6.

Az E.-ről szóló híradás csak bevezetője volt egy boldog robbanásnak, amit a pünkösdi Lélek azon az estén előidézett közöttünk.

Átmentünk a szobámba imádkozni. Más valaki is megkívánta a Lélek kiáradását. Nagy várakozással tettük rá a kezünket. Mint mélyből fakadó forrás, feltört belőle a nyelvima! Ugyanakkor mindnyájunk szívét elborította a lobogó öröm hulláma. Ujjongtunk, nevettünk, magasztaltuk az Urat. A mátyásföldi káplánszobát mennyei tűz árasztotta el. Pünkösd megtörtént velünk. A lángoló Isten megérkezett!

Ki tudná leírni a dicsőítés örömét? Semmi kézzelfogható okunk nem volt, hogy örvendezzünk - egyszerűen Istennek örültünk. Egy fiatal házaspár, kimaradván korábbi megtérés-élményünkből, kissé megütközve bámult ránk: lelkesedésünk idegen maradt nekik. Nem egyszerűen „jó hangulat" volt az, hanem felülről jövő esemény, Isten cselekvése, amelyben ma is a karizmatikus megújulás hitelesítő jegyét lelem föl.

Nehéz ezt megmagyarázni azoknak, akik az egészben csak pszichológiai jelenséget látnak. Nagy segítség itt Loyolai Szent Ignác egyik szabálya a lelkek megkülönböztetéséről: „Egyedül Isten, a mi Urunk képes arra, hogy előzetes ok nélkül vigaszt adjon a léleknek" (Lelkigyakorlatos Könyv 330.). Az a tény, hogy E. néhány érthetetlen szót mondott, még nem ok az örömre. Magam is imádkoztam nyelveken napokon át, anélkül, hogy ez örömet szabadított volna föl bennem. Milyen boldog tűz öntött el bennünket hirtelen? Miért támadt vágy bennünk Isten szeretetére és szolgálatára? Mi kötött össze egymással oldott, meleg, tiszta testvéri szeretetben? Egyetlen választ ismerek: Jézus, akinek igáját komoly elhatározással magunkra vettük, megmutatta, hogy ez az iga édes (Mt 11,30). Nincs más magyarázat. Isten beavatkozása teljességgel szuverén volt, nem számítottunk rá, korábban nem tudtuk produkálni, később nem tudtuk reprodukálni. Minden lélektani értelmezés elégtelen.

Tagadhatatlan, hogy a Szentlélek öröme akkor inkább lényünk felszínén mutatkozott. Sokat nevettünk; volt, aki az asztalt verte örömében. Ezek éretlen jelenségek voltak. Kicsit naív módon azt vártuk, hogy az áradó öröm egyre fokozódni fog - jóllehet eszünkkel tudtuk, hogy megpróbáltatások is következnek. Úgy is lett! De az a tény, hogy a pneumatikus jelenségek pszichológiai tényezőkkel keveredtek, még nem szól az előbbiek hitelessége ellen. Éretlenségünkből ki kellett gyógyulnunk, és

ez fájdalmas folyamatnak bizonyult. De Isten emésztő tüzének édes égetéséből azóta sem gyógyultam ki.

Találkoztam már olyanokkal, akik a Szentlélek örömének alábbhagyása után megkérdőjelezték pünkösdi tapasztalatuk hitelességét. Arra gondoltak, hogy merőben emberi, pszichikai tüneményt éltek át. Magam soha nem jutottam idáig. Fájóan nélkülöztem később a Lélek kiáradásának boldogságát, de tudtam, hogy amit annyira óhajtanék, valamikor már megtörtént velem: a boldogság forrása valóság, és hozzáférhető. Azóta hirdetem is ezt a tapasztalatot. Olyan személlyel pedig még egyáltalán, soha nem találkoztam, aki átélés közben vonta volna kétségbe a Szentlélek-megtapasztalás valódiságát. Mindig csak utána, amikor már csak visszaemlékezni tudott rá. Arra emlékeztet ez, amit Avilai Szent Teréz misztikájából ismerünk: az aktuális élmény folyamán a misztikus nem tud kételkedni abban, hogy tapasztalata Istentől származik, utána azonban gyakran kétségek gyötrik, amíg Isten meg nem nyugtatja valamilyen módon.

Szent Teréz egészen éles különbséget tesz pszichológiai és pneumatikus örömök, contentos és gozos között (Avilai Szent Teréz: A tökéletesség útja és A belső várkastély. Szent István Társulat, Budapest, 1979. Szeghy Ernő lábjegyzete a 286. oldalon.). Utóbbit, amit szakkifejezéssel contemplatio infusá-nak, belénk öntött szemlélődésnek nevezünk, nagyon nehéz elmagyarázni annak, aki személyesen nem élte át. „Ha valakinek e téren nincs tapasztalata, csak nagyon homályos fogalmat képes róla alkotni" (Avilai Szent Teréz: Önéletrajz. Pesti Könyvnyomda RT, 1928. 97.o.). Emiatt sokan nem értik a különbséget, ami az emberi képességek - érzelmek, fantázia - felajzott működése és a Szentlélektől létrehozott istenélmény között van. Ez a különbség azonban magától értetődő annak, aki az utóbbit tapasztalja, - legalábbis amíg a tapasztalat aktuálisan fennáll.

Isten jelenlétében úsztunk. Nyilvánvaló volt a rajtunk kívülálló Hatalom behatolása. Szeretet és békesség volt bennünk. Hitünk új dimenziót kapott: erőlködés nélküli lett, mint a boldog szerelem. Hogy vártuk a közös estéket! Az imádság élvezet volt, álmosságunkról, fáradtságunkról megfeledkeztünk. A Szentírás betűi életre keltek. Értettük egymást, összetartoztunk.

Lapot menesztettem K.-nak: „Április 13-án megérkezett a Tűz!"

7.

K. megkapta híradásomat, és hamarosan fölkeresett. (Már otthon megtette saját kísérleteit a Lélek-hívással és a nyelvek adományával, de megerősítést akart.) „Tíz évet fiatalodtál" - mondta mosolygó arcom láttán. Ott ült a mátyásföldi káplánszobában, hosszú imában hívta a Lelket, aztán rátettük kezünket - ezt mindig a magánima fakultatív, szimbolikus járulékának tekintettük csupán, egyáltalán nem a püspöki kézföltétel kiegészítésének vagy helyettesítésének -, és lehívtuk rá a pünkösdi Tüzet. Milyen boldogság, hogy Isten meghallgat! K. ült a kanapén és nyelveken dicsérte az Urat. Szép, jellegzetes, különös hangzású szavak törtek föl belőle. Mosolygott, örült, mint a gyermek. „Bocsáss meg, Uram, de olyan muris ez" - imádkozta.

Ilyenek voltunk akkor: játszó gyermekek a hatalmas Isten közelében. Bárcsak formába öntötte volna valaki kísérletezésünket! Nagy öröm volt, hogy Szentlélek-élményünket tovább tudjuk adni, hogy új és új testvérek tapasztalják meg a pünkösdöt; mégis volt örömünkben üröm. Nem mindenki vette át az új élményt, sokan gyanakvással figyelték. Mások egyszer-kétszer megtapasztalták a Lélek örömét, de hamarosan kialudt bennük. Ismét másokban fájóan tudatosodtak a pszichikai problémák: kiegyensúlyozatlanság, depresszió. A Lélek keresztsége ezeket nem gyógyította meg.

Tíz esztendő fájdalmas tisztítótüze következett. Akkori csoportomból ma már senki nem jár velem, sőt egyesek az Úrral is szakítottak. Tisztulás és tisztázás kellett. Világosan el kellett határolni a karizmatikus megújulás katolikus irányvonalát a heterodox hatásoktól. Meg kellett birkózni azzal a téveszmével, hogy a Szentlélekben való megkeresztelkedés önmagában megoldást jelent problémáinkra. Egy-két hónapos örvendezés után föléledtek vergődéseim, és évekig tartó kísérletezés során döntöttem el, hogy lelki sebeim az új pünkösd-élmény fényében sem gyógyulnak másképp, mint a klasszikus, kitartó, fájdalmas aszkézis erőfeszítései útján.

Markáns példája ennek a cigarettázásból való kigyógyulásom. S. azt várta volna, hogy Lélek-keresztségem után egy-két héten belül szakítsak káros szenvedélyemmel, de ez nem történt meg. K. romantikus olvasmányai nyomán azzal biztatott, hogy majd kifordul a számból a cigaretta, vagyis Isten afféle kényszer-elvonókúrát alkalmaz. Ez sem következett be. Újból és újból abbahagytam a dohányzást, de aztán elkezdtem ismét. Több mint egy év után, 1979. május 14-én félve említettem időközben választott lelkivezetőmnek, O. atyának: „Tennék egy kísérletet megint, hogy leszokjam a cigarettáról." O. atya nem tartozik a karizmatikus megújuláshoz, de tiszteli Isten útjait másokban, és a Szentlélek használja őt. Most váratlan határozottsággal mondta: „Ha ezt Istennek oda akarod adni, akkor azt, hogy "kísérlet„ hagyd ki belőle." Zavartan mosolyogtam: „Jó." Ebben a pillanatban kaptam meg a dohányzással való szakítás kegyel-

mét; azóta nem cigarettázom. Végigszenvedtem az elvonási tüneteket. Körülöttem irreálissá vált a világ, szürke ködben úszott minden. Fél napig gyilkos ingerültség, több napon át esztelen éhség kínzott. Közben azonban világos volt: nem fogok rágyújtani, mert nem akarok. Lassan helyére került a valóság, és én gazdagabb lettem egy tapasztalattal a kegyelem és az emberi szabadság viszonyáról.

A tízéves tisztítótűz legfontosabb tartalma a közösség-teremtés szülési fájdalma volt. A Szentlélekben élt élet közösségi élet. Nagy fáradozással fölfedeztem a katolikus karizmatikus megújulás irányelveit, de minden erőfeszítésem hiábavalónak látszott egy olyan közösség létrehozására, amely ezek szerint él. Kudarc kudarcot követett. Közben azonban tapasztalatokra tettem szert, amelyeket - miután már föladtam a reményt - Isten most egy váratlan ajándékként kialakult új közösségben, a **HÉT LÁNG**-ban hasznosított. Itt minden a helyére került, ami korábban nem akart összeállni! Hiszem, hogy csodálatos jövőn dolgozunk. Életem első pünkösdje nem történt hiába. A gyermeki várakozás ma nagyobb bennem, mint valaha.

K.-val azóta sokat jártunk külön utakon. Ő inkább személyt keres, mint elveket: nincs mit csodálni, hogy - jól ismerve emberi gyöngéimet - másfelé tájékozódott. Bízom benne, hogy egyszer még jót nevetünk együtt Isten jelenlétének boldog izzásában!

Isten útján alapvető a bizalom. „Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság Lelkét adta nekünk" (2Tim 1,7). Ő szeret bennünket, úttalan utakon bolyongó gyermekeit. Irgalmasan kezeli botlásainkat, és újra meg újra fölvillantja előttünk gyönyörű világosságát: Jézust. Keményen nevel, de gyöngéden gyógyít.

Testvér, aki velem botladozol: van remény!

Mária az Úr szolgáló leánya

* *„Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni" (Lk 1,30).* *

Mária, akit szegénységében betöltött a kegyelem, az Úr szolgáló leánya akar lenni. Isten kegyelmével betelve felébred benne a hit, hogy igaz, amit az angyal hirdetett neki. Egy pillanatig jogosan vonakodik a szűzi anyaság titkától, amit az angyal hirdet neki, de aztán a tiszta hit aktusával teljesen ráhagyatkozik az Úr szavára. A kegyelem öröktől fogva elrendelte, előre képessé tette és előkészítette erre a hit-aktusra. A jelre, hogy Erzsébet anya lesz, hogy meddősége ellenére ebben a korban még gyermeket vár, és az angyal szavára: „Istennél semmi sem lehetetlen", közvetlenül következik Mária hit-aktusa, melyben odaadás, bizalom és engedelmesség tükröződik: „Az Úr szolgáló leánya vagyok: történjék velem szavaid szerint".

Mária hite mindenekelőtt az önátadás aktusa: „Ime, itt vagyok!" Mivel ő mindenestől Isten kegyelméből van, csak természetes, hogy teljes önátadásával hálát mond Istennek. Csodálatosan tiszta ez a gesztus. A szavak egyszerűsége még ragyogóbban érvényre juttatja a kegyelem fényét.

Mária hite az engedelmesség tette is: „Az Úr szolgáló leánya vagyok". Mária elfogadja Isten tervét. A félelmetes hivatást Sion lányaként veszi magára. Igent mond erre a hallatlan feladatra, hogy a Messiás Anyjává legyen. Ezt a hivatást nem megtiszteltetésként, hanem Isten-szolgálatként fogadja el. Ezzel a magasztos szolgálattal együtt ennek a rendkívüli helyzetnek mély megaláztatását is magára veszi: szűzi anyaságához környezete várható szóbeszédét és jegyesének, Józsefnek megvetését. Ebben az Isten iránti engedelmességben mindezt mérlegeli, elfogadja, magára veszi. Az Úr szolgáló leánya nem alkudozik, ráhagyatkozik Urára.

Végül Mária engedelmessége a bizalom műve: „Történjék velem szavaid szerint". Az angyal köszöntésekor csak egy pillanatra zavarodott meg, azonnal beleegyezett messiási anyaságába. Nem kételkedett az angyal szavában, csak anyasága hogyan-jára kérdezett rá, mivel férfit nem ismert. Amikor Isten angyala kinyilatkoztatja neki, hogy a szövetség szekrényéhez hasonlóan felhő borítja be, a Magasságbeli ereje árnyékolja be, és Erzsébet anyasága is Isten mindenhatóságának a jele, akkor Mária teljes egészében beleegyezik, és az Úr szolgálatába áll. Mária hitre-ébredése nagyon egyszerű és nagyon tiszta: zavarba jön a titok előtt; elfogadja az anyaságot és megkérdezi, hogy következik be; hisz és engedelmeskedik Isten szavának. Hitre-ébredése a tulajdonképpeni képe annak, ahogyan egy ember a keresztény hitet fogadja, amely kizárólag Isten kegyelmének gyümölcse. Mihelyt a

kegyelem megérinti egy ember tudatát, először átalakítja a természetes rendet. Miközben az ember engedelmeskedik Isten indításának, közben felteszi magának a hit nagy kérdéseit. Aztán Isten szava és a Szentlélek megvilágosítása nyomán belép a hit életébe. Isten szolgálatába áll és bizalommal fogadja az Evangélium igazságát. Így ismerhette fel Erzsébet azonnal Máriában a hívőt, amikor meglátogatta: „Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked" (Lk 1,45). Mária hite kizárólag a kegyelemnek és Isten szavának a gyümölcse. Teljes bizalommal elkötelezi magát az Úr ígéreteinek igazsága mellett.

Mária itt úgy jelenik meg, mint aki elsőként éli elénk Krisztus új rendjében a helyes utat a hithez. Zakariás nem tudta legyőzni kétségét, hanem templomi látomása után jelet követelt: „Miből tudhatom meg mindezt? Hiszen már öreg vagyok, és feleségem is éltesebb korú" (Lk 1,18). Zakariás - látomása és az angyal szava ellenére is - kételkedik. Mária beleegyezik és bízik, csak a „hogyan"-ra kérdez rá, anélkül, hogy jelet kívánna. Nagyon hasznos abból a szempontból, hogy megismerjük Mária hitének tisztaságát, ha összehasonlítjuk ezt a két híradást. Zakariás megnémul hitetlensége miatt: „De mivel nem hittél szavaimnak, amely majd valóra válik annakidején, megnémulsz és nem tudsz beszélni a beteljesedés napjáig" (Lk 1,20). Erzsébet, Zakariás felesége, aki közvetlenül megélte kételkedő férje némaságát, annál nagyobb csodálkozással ismeri el Mária elszánt hitét: „Boldog vagy, mert hittél..." (Lk 1,45). Zakariás megmarad még ószövetségi alaknak, akinek szíve csak tapogatódzva jut el a hithez, és akivel csekély hite ellenére isteni csoda történik. Mária az első igazi keresztény, a valóban hívő, aki - kizárólag Isten kegyelmének örök elrendelése alapján - önmaga tökéletes átadásával, örömest vállalt engedelmességével és szilárd bizalmával az Úr szava iránt, igent mond az ő tervére. Itt Isten nem Mária és szegénysége ellenére cselekszik, hanem benne és vele működik, amikor kegyelmével megadja neki a képességet, hogy az örömhír valóságába tiszta hittel beleegyezzék és együttműködjék.

Így Mária a boldog hívő („boldog vagy, mert hittél"), az első keresztény és „a hívők Anyja", mint ahogy Ábrahámot „a hívők atyjának" nevezik. Ábrahámmal az Ószövetség a hit egy aktusával kezdődött, mely mindenestől emlékeztet Máriáéra az Újszövetség kezdetén. Isten utódokat ígér Ábrahámnak, bár már öreg és felesége meddő: „Hitt az Úrnak, ő pedig beszámította neki megigazulásra" (Ter 15,6). „Ő a remény ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyja lesz... Nem kételkedett Isten ígéretében hitetlenül, hanem erős maradt hitében, és megadta az Istennek járó tiszteletet. Meg volt győződve, hogy van hatalma ígéretének beváltására" (Róm 4,18-21). Ábrahám Izrael számára maga „a" példakép volt a hitre.

Amikor az angyal Isten mindenhatóságának jeleként hozza hírül Máriának Erzsébet anyaságát, aki - mint Sára - öreg és meddő volt, a Szűz elé Izrael számára tipikus eseményt állít: Isten csodatettét Ábrahámon és Sárán, mely az Ószövetség kezdetét jelentette. Ezzel Mária világos meghívást kap, hogy ő is tegye meg azt a hit-aktust, amit Ábrahám, a hit atyja. Isten, aki Sáránál és Erzsébetnél összhangba hozta a terméketlenséget az anyasággal, képes összeegyeztetni Mária Szüzességét is anyaságával. „Hiszen Istennél semmi sem lehetetlen" (szó szerint: „Istennek egyetlen szava sem erőtlen" Lk 1,37). Az angyalnak ez a Szűz Máriához intézett szava emlékeztet Isten szavára, amikor a három angyal megjelent a mamréi tölgynél (Ter 18,1-15). Sára nevetett magában: „Igazán anya lehetnék még, hiszen már megöregedtem?" Akkor Isten így szólt Ábrahámhoz, aki minden kétséget kizáróan hitt a megígért utódokban: „Van olyan szava az Úrnak, aminek valóra váltása nehezére esnék? A jövő évben ez idő tájt újra eljövök hozzád, és Sárának már fia lesz" (Ter 18,14). Mária jól ismerte ezt a szöveget, Ábrahám hitét idézte szeme elé, és Isten kegyelme és az ő szava arra indította, hogy maga is megtegye Ábrahám hit-aktusát. - Válaszol: „Történjék velem szavaid szerint". Mint Ábrahám, a hívők atyja, ő is tiszta hittel fogadja a szót, amely egyszerre messiási ígéret és beteljesülés: Ő az első hívő az Újszövetségben, a hívőknek Anyja és példaképe az Egyházban, mint ahogy Ábrahám a hívőknek atyja és példaképe volt Izraelben, és marad a keresztények számára is.

Magnificat

„Lelkem magasztalja az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben, mert rátekintett alázatos szolgálójára. Lám, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék, mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az Ő neve. Irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad. Karja bizonyságot tett hatalmáról: szétszórta a szívükben gőgösöket, letaszította trónjukról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig fölemelte. Az éhezőket jóllakatta, de a gazdagokat üres kézzel küldte el. Gondjába vette gyermekét, Izraelt, megemlékezve irgalmáról, amelyet atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak örökre megígért."

(Lk 1,46-55)

A Magnifikat befejezése megemlíti ezt az összefüggést Ábrahám és Mária között:

„Fölkarolja szolgáját, Izraelt,
S amint megígérte atyáinknak,
Nem feledi irgalmasságát
Ábrahám és utódai iránt mindörökre."

(Lk 1,54-55)

Itt Izraelt szolgaként mutatja be, Máriát szolgáló leányként. Izraelnek, az Úr szolgájának szánt segítség a megváltás, amelyben Isten megtestesülésével részesül a világ Mária, az Úr szolgáló leánya által. Ő azonban az isteni szónak és ígéretnek a beteljesülése, amit az Ószövetség atyái kaptak, mindenekelőtt azé a szóé és ígéreté, amelyet Ábrahámnak, és benne „utódainak mindörökre" adott.

A kezdetnél Ábrahám áll, a hívők atyja. Ő egész Izraelt képviselte: A neki adott ígéret egész Izraelnek szólt. Ő tette meg a hitnek azt az első aktusát, amely az Ószövetség áldásainak továbbadását egészen Máriáig biztosította. Az angyali üdvözlet alkalmával Izraelnek az Úr szolgájának új „koncentrációja" történik Máriában, az Úr szolgáló leányában. Most ő kapja Isten ígéretét az Egyház, az új Izrael számára. Ő teszi meg a hitnek azt az első aktusát, amely lehetővé teszi a megtestesülést mindenki megváltására. Ábrahám a kezdeti, Mária pedig az eszkatológikus megtestesítője Izraelnek. Ugyanaz a szó, ugyanaz az isteni ígéret szól bele egy a természet szerinti lehetetlen helyzetbe (meddőség illetve szüzesség és anyaság), mindkét esetben azért, hogy fiú szülessék, fiú, aki Isten népének a reményét testesíti meg. Ugyanaz a hit-aktus a válasz az ígéretre: „Ábrahám hitt az Úrnak, ő pedig beszámította neki megigazulásra... Történjék velem szavaid szerint... Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked".

Mária egész szívével átadta magát Isten szavának, amely az Ábrahámnak adott ígéretre emlékeztette őt. Ahogyan Ábrahám „a reménytelenség ellenére is reménykedve hitt", ő is egész hitével hitt, s ez a hit kizárólag annak a kegyelemnek volt gyümölcse, amely betöltötte őt. Éppúgy mint Ábrahám, Mária sem kételkedett Isten ígéretében hitetlenül, hanem erős maradt hitében, és megadta az Istennek járó tiszteletet. Meg volt győződve, hogy van hatalma ígéretének beváltására (vö. Róm 4,18-22).

Máriát az újszövetségi hívők anyjának nevezhetjük hite alapján, mely Ábrahám mellé állítja őt. Ő az első, aki hitt Isten Fiának, a Megváltónak, megtestesülésében. Minden keresztény számára a tökéletes hit-aktusnak mintaképe lesz. Mindnyájunkat arra tanít, hogy az Egyházban és saját magunkban az ő nyomán mi is megvalósítsuk ezt a kizárólagosan a kegyelemre és Isten számára alapozott hitet.

Mária, a hívők anyja, az Egyház képe. Megmutatja az Egyháznak a hit útját, a szegénységben elfogadott kegyelemnek ezt a gyümölcsét, mely az odaadás, az engedelmesség és az Istenbe vetett bizalom aktusában jut kifejezésre.

Az Egyház csak a hitből és a hit által élhet, ha nem akar olyan vallásos társaságnak tűnni, amely több-kevesebb földi hatalommal rendelkezik, hogy uralkodási igényét támogassa. Az Egyház hite is - mint Máriáé - odaadás, engedelmesség, bizalom. Az Egyház hite liturgikus és szolgáló áldozatában jut kifejezésre: Az Egyház Krisztus menyasszonya. Kultuszában lélekben és igazságban imádja őt. Az emberek szolgáló leánya, szeretetével és együtt-szenvedésével szereti őket. Az Egyház hite engedelmesség Isten iránt, nem az embereknek: ezért az Egyház szabad a filozófiai nézetekkel és az emberi hatalommal szemben. Csak a Jézus Krisztusban kinyilatkoztatott igazságnak szolgál, csak annak a szeretetnek és igazságosságnak, amely Jézus Krisztusban megjelent. Nem tűr testi vagy lelki béklyót, amely megakadályozná abban, hogy hirdesse az Evangéliumot, vagy megvédje az emberek között a testvériséget és az igazságosságot. Egyaránt óvja Isten szavának sértetlenségét, és minden ember szabadságát és boldogságát. Az Egyház hite Isten szavába és ígéreteibe vetett bizalom. Tudja, hogy a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Mert az Egyház Krisztus teste. Magában hordja Isten szavát és jelenlétének szentségeit, különösen a Feltámadott Testét és Vérét, hogy eledelül adhassa a hívőknek. Emberi szegénysége közepette gazdag Istenben, és bizalommal telve járhatja útját a történelem akadályai, az árulás, a hitetlenség ellenére.

Max Thurian katolikus teológus

„Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!"

- „Nagy néppé teszlek. Megáldalak és naggyá teszem nevedet, s te magad is áldás leszel. Megáldom azokat, akik áldanak téged, de akik átkoznak téged, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége." (Gen 12.2-3)
- „Akik hisznek, áldásban részesülnek a hívő Ábrahámmal." (Gal 3.9)

Horváth Ilona:

Együtt az úton

Ki ne hallott volna még közösségekről, imacsoportokról, biblia-körökről, amelyek nagy lelkesedéssel indultak, majd hosszabb-rövidebb idő elteltével beköszöntött a nehézségek időszaka. Van, ahol újra kezdik: felidézik a kezdeti tisztaságot, bűnbánatot tartanak, felélesztik az „első szeretetet", újra az Úr kapja a központi helyet. Máshol felüti fejét a bizalmatlanság, a versengés, féltékenység, megbántottság... A közös imákon már csak néhányan szólalnak meg, - egyesek hallgatásba burkolóznak, vagy el-elmaradnak, mások vádolnak; megoldási javaslatokkal próbálkoznak.

Ki a hibás? Hol hibázzuk el? Egyáltalán, hibásak vagyunk?

Talán csak nem tanultunk meg néhány dolgot - mert nem volt rá módunk -, ami megtanulható, ami elsajátítható. Talán csak nem ismerünk néhány törvényszerűséget, ami jellemzi az emberi fejlődést, az emberi kapcsolatokat, egy közösség fejlődését.

A kríziseket elkerülni nem lehet, de lehet pozitív módon feldolgozni és gazdagodva kikerülni belőle. De hogyan?

A bizalmatlanság, az őszinteség hiánya, a zártság sok rossznak lehet talaja, és sok jónak akadálya. De mitől növekszik a bizalom? Milyen kulcs nyitja a zárakat?

Az imádságnak, Isten titkairól, Isten szaváról való meditációnak sokféle módja, formája van, melyek egyike-másika jobban megfelelhet különböző élethelyzetekben, vagy életünk különböző fázisaiban. Ezekkel is érdemes megismerkedni.

Ilyenekről, és még sok másról volt szó azon a 20 napos intenzív szemináriumon, amelyen az idén részt vettem Bécsben. Nem előadásokat hallgattunk, hanem a módszereket kipróbáltuk, a kommunikációs formákat gyakoroltuk, a meditációkat átéltük, egymást meghallgattuk, stb. Nagyon nagy élmény volt. Nem állítom, hogy most már mindenre tudom a választ, még kevésbé azt, hogy azóta nem követek el hibákat. De amit tanultam, amit megtapasztaltam, azt szívesen megosztom azokkal, akiket érdekel.

Fenti témával szeminárium indul:

„EGYÜTT AZ ÚTON" címmel,

közösségvezetők és olyanok számára, akik szívükön viselik közösségük életét.

Jelentkezés: Katona István atyánál. - Részvételi díj: 200.- Ft

Helye és időpontja: Budapest Ferenciek tere 2. Hittanterem, 1991 november 13-tól nyolc héten át minden szerdán 19-21 óráig

Résztvenni csak az egészen lehet, mert a foglalkozások egymásra épülnek!

(Helyesbíteni szeretnénk az előző számban megjelent információt. Nem lelkigyakorlat-vezetői szemináriumról van szó, hanem gyakorlati segítségnyújtásról a lelki napok megrendezéséhez. „Együtt az úton!")

* * *

Testvéri kegyelemben égve...

Könnyes szemem megmentett,
Illatozó virág lett.
Uram, kiválasztottál...
Hitem fénylő Ararát.
Bár Hozzád föl nem érek,
Köszönöm Menedéked.
Ám ragyog árva kezem,
mert hited hű parazsát
hűs tenyerembe veszem.
Kívüled kihez menjek,
mennyel fejedelmem?
Igéd erősít, érzem,
Hegycsúcsodon nem félek.
Bár Hozzád föl nem érek,
Örök a Menedéked...

Balázs Éva

„ Ízleld és lásd... ”

— egy hivatás tapasztalatai —

Az Úr magának teremtett engem, megajándékozott az élettel, hogy egy napon visszaajándékozzam Neki, és ezentúl örökké együtt éljünk. Szeptember 19.-én, egy éves noviciátus után letettem ideiglenes fogadalmamat a Kármelita rendben.

Egész eddigi életem egyetlen hatalmas tapasztalat arról, hogy Isten él, Ő maga a Szeretet, és végtelen szeretettel szeret engem. Emellett meghúzódik egy másik tapasztalat: testi-lelki szegénységem, méltatlanságom tudata. Az Úr már születésem előtt kiválasztott, elpecsételt ebből a világból, hogy egykor az Ő Országának szentelhessem magam, minden tekintetben. 1969 május 5.-én jöttem a világra, szuleim hitben élő keresztények. Emberi gyengeségeiken keresztül is átsugárzik az a Szeretet, amely feltétlenségével mindig zavarba ejt. Az Úr mindig a legjobb körülményeket biztosította számomra, féltve őrzött.

A Kísértő újra és újra próbált kisebb-nagyobb dolgokban megzavarni, elcsábítani vagy megfélemlíteni. Sajnos általában sikerrel. Soha nem voltam minta-gyerek. A tanulmányaim mindig elég nehezen mentek, és egyéb ballépéseimmel is sokat szomorítottam szüleimet. Mondhatnám úgy is, hogy engem az Úr hűtlenségeimen keresztül vezetett Magához. Mindig újra átélhettem, hogy Ő úgy fogad el engem, amilyen éppen vagyok. Ő előbb szeretett engem, és most már tudom, hogy hűtlenségeimet is azért engedte meg, hogy újra és újra szembesüljek az Ő örök hűségével.

Érettségi után minden vágyam már lázas Istenkereséssé, Jézus-kereséssé vált. Egy évig dolgoztam, majd teológiát hallgattam. Az Úr egy karizmatikus imacsoportba vezetett, ahol egy addig nem tapasztalt intenzitással találkoztam, valódi testvérekre találtam. Az életgyónás azt hiszem fordulópontot jelentett. A Lélekkeresztséget nem tudnám egy pontként meghatározni, inkább egy folyamat volt; hatásaiban tapasztaltam meg: új vágy jelentkezett bennem Isten iránt, új képesség az imára. És mindez mind erőteljesebben, mind követelőbb módon. A lényeg a bizonyosság: Jézus szeret engem. A boldogság és béke mind ebből fakad. Nem egy elméleti igazságról van szó, hanem életről. És én érzem, hogy ez a valóság egész életemet betölteni készül.

Sajnos - ilyen az ember -, még tettem egy-két vargabetűt, letértem szűk ösvényemről, de mindenben csak szárazságot találtam: én már az Élő Víz foglya voltam. Egyszerre minden Jézus felé mutatott. Csak benne tudtam értelmet találni mindarra, ami velem történt.

1990 nyarán résztvehettem Medjugorjéban egy nemzetközi ifjúsági találkozón. Kértem a Szent Szüzet, vegye kezébe az én életemet, vigyen oda, ahol Fia engem látni szeretne. Ekkor már tudatosult bennem, hogy az Úr a szerzetesi önátadásra hív. Mikor haza jöttem, elvezetett abba a közösségbe, amelyben most vagyok. A noviciátus életem eddigi legnehezebb éve volt. Nem a külső körülmények miatt, mert Ausztriában, gyönyörű természeti környezetben tölthettem. De a belső küzdelem volt nehéz, a szembesülés saját nyomorúságommal, szegénységemmel.

Ugyanakkor talán életem legszebb éve volt. Nem az én vélt hűségem vagy állhatatosságom miatt, mert az mindig csak töredékes. De az Úr hűsége miatt.

Önmagamat, mint az isteni Pásztor karján nyugvó bárányt élhettem át, mely úgy tünt hogy elveszett, de újra megkerült. Most arra készülök, hogy az örök-fogadalommal belépjek a menyegzői terembe, mint a Bárány jegyese. Minek kerülgessem: szerelmes vagyok Istenbe, aki Jézus által a Lélekben kinyilatkoztatta nekem végtelen szeretetét. Hivatásom kontemplatív: imává válni. Arra szól, hogy én is szeretett tanítvány legyek, és hallgassam az isteni Szív dobbanásait.

Testvéreim! Imádkozom értetek, és életemet felajánlom a Megújulásért.

Kérjétek az Urat, hogy teljes szívvel éljem azt, amire meghívattam.

Dicsőség az Úrnak!

testvéretek: *Marcel*

TANÚSÁGTÉTEL:

MEGÚJULT AZ ÉLETEM!

A Győr-Gyárvárosi Egyházközség meghívására az „Élet a Lélekben" szemináriumi résztvevője voltam, nyolc hetes időtartammal, mely idő meghozta számomra azt a kegyelmet, amely után már hosszú évtizedek óta vágyakoztam.

Csak egy kis szikra kellett ahhoz, hogy gyermekkori neveltetésem során kapott, jó Istenhez vezető utat megtaláljam és ebben volt nagy segítségemre az a „Magvetés", amely meghatározója lesz további életem, emberi létem biztonságának.

Az eltelt nyolc hét után szívem telve van meghatottsággal, egyenlőre nincs elég erőm, hogy hangot adjak annak a változásnak, amelyet egész lényemben érzek, nincs erőm, hogy bevalljam önmagamnak, milyen nagy szükségem volt erre a közösségi „Magvetésre".

Nyolc hét elteltével „Élet-gyónást" végeztem lelkiatyámnál (Botond atya), Akivel volt módom már azóta is találkozni, Akinek lénye sugározza a szeretetet, a Hitet, a Reményt, az Erőt, és a Bizakodást.

A közösségi együttlét megtanította szeretni a „Biblia" olvasását, és amikor elmélyedve megtalálom a jó Isten útmutatását, akkor nagyon boldog vagyok lélekben, és megköszönve csak ennyit tudok mondani: „Atyánk, Szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el az országod. Bocsásd meg a bűneinket, amint mi is megbocsátunk minden ellenünk vétőnek".

Nagyon sokat tudnék még elmondani magamról, nem tehetem, nehogy kiadjam az elrejtett nagy érzéseket, féltve őrzöm szívemben Jézus tanítását, nap mint nap Vele élek és amikor megköszönöm e meghívást, az „Élet a Lélekben" szemináriumi közösség minden résztvevőjének, hogy velük együtt lehettem, kívánom a jó Istenbe vetett Hit igaz, szilárd, megrendíthetetlen érzését.

Egy résztvevő

*

Aktív munkaviszonyom befejezése után meghívást kaptam a Gyárvárosi Katolikus Közösségbe, ahol egy karizmatikus kisközösséggel találkoztam össze. Tagjai hetenként egyszer jöttek össze és imádkoztak.

Első az volt, hogy szeretettel fogadtak. Több sem kellett, csatlakoztam hozzájuk.

Ez a hívás döntő esemény lett életemben. Egy új világ nyílt meg előttem és én teljes energiával belevetettem magamat. Nyolc héten keresztül elvégeztük az „Élet a Lélekben" szemináriumot.

Azt is meg kell említenem, hogy amíg nem csöppentem bele ebbe a közösségbe, azt sem tudtam mit olvassak a Bibliából. Itt kaptam meg a javaslatot, hogy olvassam együtt az Egyházzal, mindennap azt a részt, ami a szentmisén elhangzik. Ehhez segítségemre volt az Igeliturgikus naptár, amely egy kis füzet, ebben minden napra két rövid szentírási rész van, kiemelve egy-egy mondattal, ami könnyen szíven is találhat.

Azóta minden reggel, kérem az Urat, hogy kedves, vidám legyek, mert szomorú lélekkel nem lehet beszélni a szeretetről.

Kis közösségünk sokat köszönhet a ménfőcsanaki Botond atyának, aki révén összekapcsolódtunk a már meglévő többi közösséggel, és annak mély gyökereként a keresztény hittel és Jézus szeretetével.

A városi - és környékéhez tartozó - közösségek a ménfőcsanaki plébánián és templomban találkoznak. Ott jövünk össze havonta mindannyian. Zeng az ének, az oltárt illatos virágok erdeje veszi körül, lobognak a gyertyák fényei és mi örülünk, hogy van Isten, van Mária, és hogy élünk, reménnyel szívünkben.

Mindannyian mély, személyes kapcsolat után vágyakozunk. A barátság az, amire legjobban szüksége van az embernek. Azonban nem mindenki képes arra, hogy barátságban éljen. Pedig a barátság a vallás szívébe vezet bennünket, hiszen a vallás kapcsolat a szerető Istennel.

Ezért úgy érezzük, hogy fontosak a hitbeli növekedéshez az emberi kapcsolatok, a közösségek, melynek - hála Istennek - mi gyárvárosiak is tagjai lehettünk.

Elmondhatjuk mostmár, hogy közösségi imáinkban Jézus, a mi barátunk az, akivel találkozunk.

Befejezésként, de nem utolsó sorban, köszönetet mondunk a gyárvárosi Zoltán atyánknak is, aki nagy szeretettel meghívott bennünket, valamint écsi, szabadhegyi, nádorvárosi és csanaki testvéreinket is a gyárvárosi plébániára, ahol tovább gyarapíthattuk testvéri és baráti kapcsolatainkat.

Sz. L.-né

* * *

Az alázatról...

A világ vagy nevetségesnek tartja, vagy megveti az alázatos embert; vagy éppen tart tőle, mert nem tudja megérteni, és nem képes megfejteni titkát. Ez a titok pedig maga Jézus Krisztus.

A valódi alázat a szívből fakad. Jézus mondja: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatosszívű." (Mt 11,29)

Isten a szív alázatát kéri tőlünk, mely a várakozó csendben, a vele való imádságos együttlétben születik meg. A csend az a hely, ahol Isten kinyilatkoztatja számunkra önmagát, teljes alázatban kiszolgáltatja nekünk lényegét, legbensőbb titkaiba avat be, s e szeretetteljes együttlétben Benne, az igazság és szentség tükrében felfedezhetjük kicsinységünket és kegyelmeire való rászorultságunkat, ami elindít az alázat útján.

Azzal ugyanis még nem válunk alázatossá, hogy az imádságban felfedezzük semmiségünket Isten nagyságához képest. Az alázatot - miután erényről van szó - gyakorlás útján tehetjük magunkévá. Ez annyit jelent, hogy Isten nekünk adott kegyelmi indításaival tevékenyen együtt kell működnünk.

A hamis alázat - amit nevezhetnénk akár rejtett gőgnek is - a lelket bűnei felett való túlzott siránkozásra indítja, mely által képtelenné válik Isten irgalmas, gyógyító szeretetére megnyílni, s ennek hatására egyre jobban elkedvetlenedik, elhagyja magát és tétlen semmittevésbe zuhan. Az alázatról ill. a hamis alázatról még sokat lehetne írni, de most az emberrel szeretném folytatni.

Milyen is az alázatos ember? Mik az alázat ismérvei?

Szent Ferenc egy alkalommal az őt érő dicséretekre azt felelte, hogy ha másvalaki kapta volna meg azokat a kegyelmeket, amelyekben ő részesült, akkor az az ember sokkal nagyobb szent lenne.

Szent Ferenc részéről ez a megnyilvánulás az ő igazi alázatának tanúsága volt. Tisztában volt azzal, hogy egymagában, az Úr kegyelme nélkül csak egy bűnös, esendő ember, s hogy minden jó, ami benne fellelhető, Isten irgalmas szeretetének köszönhető.

Az alázat alapfeltétele bűnösségünk elismerése, és annak elfogadása, hogy Isten bennünket minden gyarlóságunk ellenére szeret. A valódi alázat mindig hálára indítja a lelket; dinamikussá teszi, újabb harcra, újabb cselekvésre ösztönzi. Az alázatos ember, amikor felfedezi hibáit, hálát ad, hogy Isten megláttatta vele azokat, és nyomban erőért könyörög, hogy nekifeszülhessen azok legyőzésének. Mindenekelőtt Isten mindent átformáló és megszentelő kegyelmére épít, s nem annyira saját erejére, mert ismeri esendő voltát, így tudja azt is, hogy az Úr ereje a gyöngeségében lesz teljes (vö. 2Kor 12,9).

Szent Pál mondja: „Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek." (1Tessz 4,2) Keresztény élethivatásunk tehát a szent életre való törekvés. Ez azonban nem megy alázat nélkül. A tökéletesség bármely fokán álló ember életszentsége összeomlik mihelyt megszűnik alázatosnak lenni.

Az alázat a földre hívja Isten kegyelmeit. Ha megfigyeljük a szentek életét, mindegyiknél láthatjuk, hogy egészen mély alázatot hordoztak magukban. Az alázatot pedig leginkább a szenvedés által tanulták meg (vö. 2Kor 12,7). Isten kicsinységükben fölmagasztalta és elhalmozta kegyelmeivel őket.

Mindezekből leszűrhető, hogy az alázat jele és egyben feltétele Isten bennünk való munkájának, a kegyelem kibontakozásának.

„Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatosszívű, - és nyugalmat találtok lelketeknek." (Mt 11,29)

Jézusnak e szavai sejtetik velünk, hogy az alázat és a szelídség valahol szorosan egybefonódó erények.

Mi is tulajdonképpen a szelídség? Mi különbség van az alázat és a szelídség között?

A szelídség nem más, mint hogy képesek vagyunk elviselni az emberek másságát, minden hibájukkal és bűnösségükkel elfogadjuk őket úgy, ahogy vannak, s nem akarjuk átformálni a saját ízlésünk szerint, esetleg a saját képünkre. Egyszerűen megpróbálunk Isten türelmes, az egyén szabadságát tiszteletbentartó szeretetével szemlélni mindenkit.

Az alázatot pedig röviden úgy lehetne leírni, hogy a valóság, az igazság elfogadása a saját életünkben. Vagyis nem akarunk többnek és jobbnak látszani, mint amilyenek vagyunk. Nem rejtőzünk hamis álarcok mögé. Ismerjük és felvállaljuk bűneinket és gyarlóságainkat, melyektől igyekszünk megszabadulni, ugyanakkor a bennünk lakó Istentől származó értékeket is elismerjük és elfogadjuk, s ezekkel megpróbáljuk Isten nagyobb dicsőségét szolgálni.

Nos e két erényt - ti. a szelídséget és az alázatot -, melyet a köznyelv oly sokszor hibásan egymással azonosít, Jézus nem véletlenül kapcsolta

össze a fent említett mondatában. Meglátásom szerint ui., ha valaki nem alázatos, nem tud szelíd se lenni. Mert hogyan tudnék én másokat szeretetben elviselni és elfogadni, ha magam nem tanultam alázatot, vagyis nincs bennem egy egészséges, Isten szerinti önszeretet és önelfogadás?

Szent Pál ezzel kapcsolatban így ír, ami egyben talán az alázatosság lényegét is elénk tárja: „Senki se becsülje magát kelleténél többre, hanem gondolkodjék magáról mindenki józanul az Istentől neki juttatott hit mértéke szerint." (Róm 12,3)

Végezetül föltehetjük a kérdést: miben áll az alázatos ember ereje?

A Krisztusban megélt gyöngeségében. Abban, hogy ismeri és elismeri gyöngeségeit és korlátait, de mindezeken túl tud tekinteni, föléjük képes emelkedni az őt betöltő isteni szeretet révén. E szeretet gyümölcse, hogy szívében szabaddá tud válni az eseményektől, tárgyaktól, emberi véleményektől, s így sokszor megalázó helyzeteket is fölvállal, ha a szeretet éppen azt kívánja. Úgy gondolom erre mondja Jézus azt, hogy „ha megütik jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is." (Mt 5,39) Vagyis a szeretet győzelméért merjünk belemenni olykor megalázó, kellemetlen helyzetekbe is.

Gerzsenyi Erika
gimnáziumi tanuló

CURSILLO IMÁI

Az apostolság hitvallása

Hiszünk a szeretetben és annak mindenhatóságában.

Hiszünk a közösségben és a barátságban.

„Enthusianusok" vagyunk, mert Isten bennünk van és mi Őbenne.

Meg vagyunk győződve arról, hogy a jó belső ereje erősebb ezen a világon a gonosz hatalmánál. „A sátán mindenhol eléri világuralmának elismerését, ahol az emberek csüggedten állítják: a világot senki sem változtatja meg". Krisztus a világba jött és legyőzte a gonoszt. Mi hiszünk Krisztusnak e győzelmében. Krisztussal egységben rendíthetetlen a hitünk, hogy győzelme ma is érvényes és aktuális.

Krisztus szavához igazodunk: „Aki követni akar engem, tagadja meg magát és vegye föl keresztjét!" Tudjuk, hogy nincs odaadás áldozat nélkül. Készek vagyunk elviselni a lemondást, a fáradtságot, a csalódást, egyszóval a keresztet magunkra venni, hogy a szeretet forradalmát véghez vigyük.

Harcolunk a felületesség, az önzés, a hamisság, az igazságtalanság és a gyűlölet ellen.

Harcolunk a szeretet örömhíréért, az evangéliumért. A tulajdonképpeni lényeget keressük az életben és az evangéliumban.

Ezek szellemében fogunk szentségi élettel küzdeni az érettségért.

Példaképünknek tartjuk Mária bátorságát és kitartását, hiszen Ő az egyház ősképe. Barátainkkal, mintegy összeesküvőkként fogunk összetartani. Keresztényi és apostoli küldetésünket bátran, határozottan és direkt módon fogjuk betölteni. És mert tudjuk, hogy kinek hiszünk, szavunkat adjuk Krisztusnak és társainknak arra, hogy a hűségben ki is fogunk tartani.

Az apostol imája

Urunk, Jézus Krisztus, hiszünk a Te szeretetedben és szereteted mindenhatóságában. Te megmondtad nekünk, hogy áldozat nélkül nem létezik odaadás. Készek vagyunk lemondást, csalódást, fáradtságot vállalni, csak hogy Téged követhessünk. Ígérjük Neked, hogy harcolni fogunk a felületesség, az önzés, a hamisság, az igazságtalanság, a gyűlölet ellen. Ígérjük Neked, hogy síkra szállunk a Te szereteted örömhíréért.

Add nekünk Szentlelkedet, hogy az életnek és evangéliumodnak a lényegét mindig megtalálhassuk! Adj nekünk szentségeid által keresztény érettséget, hogy véghez tudjuk vinni a szeretet forradalmát. Add, hogy apotoli küldetésünket nyíltan, bátran és határozottan tölthessük be.

Hűségesen össze fogunk tartani veled és egymással. A Te szereteted győzelmébe vetett teljes bizalommal, fáradhatatlanul fogjuk építeni egyházadat. Add, hogy mindig lelkes apostolok lehessünk.

(Úton Isten felé című Cursillo imafüzetből)

Melody Green:

Néhány szó az ismerkedésről

Keresztény fiatalok nagy nehézséget élnek át, amikor kiderül a 2. vagy 3. találkozásnál, hogy hitetlennel randevúznak! Mit kell tenni? Várni? Feltételt szabni? Tanúságot tenni Istenről? Melody Green ezekre a kérdésekre próbál válaszolni...

Játék a találkozásokkal

Remélem érthető, hogy senkivel sem beszélhetünk meg könnyelműen találkozásokat Isten beleegyezése nélkül!

Ez természetesen nem jelenti azt, hogy csak olyan emberrel állhatsz szóba, akiről biztosan tudod, hogy ő lesz a házastársad. Arra viszont mindenképpen vigyázz, hogy az az ember őszintén szereti-e Istent, és a hit gyümölcsét mindenki látja-e az életében. Ha kiállja ezt a rendkívül fontos próbát, akkor kérdezd meg először az Urat imádságban, helyes-e, ha találkozol vele, hogy jobban megismerjed. Egyedül imádkozzál, vagyis ne azzal az emberrel, aki érdekel. Így egyikőtöknek sem fog fájni, ha Isten „nem"-et mond. Biztosan voltál már nagyobb csoportban együtt vele, de közelebbi kapcsolatot csak akkor kezdj, ha az Úr világosan engedélyt ad rá. Ha félsz attól, hogy Isten esetleg „nem"-et mond, nem az Ő akaratát keresed, hanem a sajátodat. Legyen ez számodra közvetlen vészjel, annak a jele, hogy valami nincs rendben. További lépéseket ne is tégy addig, amíg egész szívvel nem állsz újra az Úr oldalán.

Túl keménynek tűnik mindez? Kérdezd csak meg azokat, akik rosszul választottak, mert nem volt türelmük, és azt hitték, hogy nyugodtan lemondhatnak az imádságról és a lelkivezetésről. Azt fogják mondani, hogy bárcsak valakitől hallhatták volna mindazt, amit most neked mondok.

Azért olyan sok a boldogtalan házasság, mert kikerülték az Úr Jézust, Isten hangját pedig elnyomta a saját kívánságuk. Kemény leckét kaptak. Most már nem léphetnek vissza, nem kezdhetik újra, mert a házasságot nem lehet felbontani. Ha valaki rosszul dönt, a házasságát többé nem bonthatja fel azzal az indokkal, hogy „nem kérdeztük meg Isten akaratát, mielőtt összeházasodtunk, ezért most elválunk". Ilyet a Biblia nem ismer! Aki elválik házastársától, az házasságtörő. Miért akarsz egyáltalán olyan helyzetbe kerülni, amely azzal a veszéllyel fenyeget, hogy rosszul döntesz? Ha egyszer Isten Igéje azt parancsolja, hogy ne legyünk hitetlenekkel felemás igában, önfejűség és engedetlenség Isten iránt, ha akár csak gondolatban is nyitva hagyjuk ezt a lehetőséget. Boldogtalanságod biztosított, ha saját értelmedre hagyatkozol, ahelyett, hogy Istenben bíznál.

Értékek, célok és indítékok

Amikor megtértem az Úr Jézushoz, egész életem feje tetejére állt. Hétköznapi dolgokat nem tudtam a megszokott módon végezni, mert észrevettem, hogy Isten módja más. Minden megváltozott. Hátraarcot csináltam, és életem minden területét át kellett rendeznem. Először az tűnt fel, hogy megváltoztak az indítékaim. Most Isten iránti szeretetem és az a vágy irányított, hogy neki tessem, s nem a saját önző kívánságaim kormányoztak. Amikor közelebb kerültem Istenhez, észrevettem, hogy sok minden nem fontos már, ami régebben sokat jelentett nekem. Olyan dolgok viszont, amelyeknek semmilyen vagy nagyon kis jelentőséget tulajdonítottam, drágakövekként kezdtek előragyogni. Szemem egyre inkább az örökkévaló értékekre nézett, s nem csüggött már a világ mulandó dolgain. Azt hiszem, hogy örömöm, lelkesedésem és Isten iránti szeretetem nagyon korlátozott lett volna, ha nem tudtam volna megosztani azzal az emberrel, akit a legjobban szerettem - a férjemmel.

Nem igazi közösség

„Mert mi köze van egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?" (2Kor 6,14).

Igazán tárgyilagosan nézve, nem lehet sok közös dolga annak az embernek, aki szereti az Urat, olyan emberrel, aki nem szereti az Úr Jézust. Lehetnek ugyanazok a hobbijaink, vagy lehet ugyanaz a foglalkozásunk, de ha az igazi értékekről van szó, világok választanak el bennünket egymástól.

Ha a házasságban elmúlt a lelkesedés első vihara, olyan belső közösségre és egységre fogsz vágyódni, amely csak két hasonló gondolkozású ember között lehetséges. Kielégületlen és magányos leszel ebben a legszorosabb emberi kapcsolatban is, ha a különböző hit miatt ezt az igazi, belső közösséget nem élheted meg. Nem oszthatjátok meg egymással szívetek legtitkosabb vágyait és gondolatait, hiszen életszemléletetek és életcélotok teljesen eltér egymástól. Szívetek sohasem lesz igazán egy,

mivel hiányzik az egyesítő kapocs, amely összehoz és együtt tart benneteket.

Amikor a házasságról beszélek, azt az ígéretet értem ezen, hogy egymást életünk végéig szeretjük és tiszteljük, gondoskodunk egymásról és engedelmeskedünk egymásnak, amíg a halál el nem választ házastársunktól! Hogyan is gondolhatsz egyáltalán arra, hogy ilyen horderejű kötelező ígéretet tégy valakinek, aki nem szereti az Úr Jézust? Ha hívő keresztény vagy, akkor az Atya, a Fiú és a Szent Lélek kormányozza életedet. A Biblia azonban azt mondja, hogy akik Jézus Krisztus nélkül élnek, azokat a világ, a test és az ördög irányítja. Nekünk, keresztényeknek, pedig éppen ezek az ellenségeink, ezeket kell legyőznünk (1Jn 2,14-17). Hogyan remélhetsz győzelmet, ha az, akivel összeházasodtál, akire rábíztad életedet és akinek engedelmeskedsz, ezek hatalmában van és ezeket szolgálja?

Házasodjunk össze és majd meglátjuk...

Sok hívő leányt megnyugtat, ha észreveszi, hogy barátjának látszólag semmi kifogása a hite ellen. Bár a fiú nem hisz úgy, mint a lány, mégis rendkívül türelmesnek látszik, sőt, időnként még az istentiszteletre is elmegy. Tényleg nagyon rendes fiú, bár legrosszabb tulajdonsága az, hogy meg-megiszik egy-két pohár sört, amikor barátaival futballmeccset néz a televízióban. A lány azt gondolja, hogy „ha egyszer összeházasodunk, több időnk lesz egymás számára", és akkor jól „megdolgozhatom", hogy „megtérjen". Az esküvő után azonban sajnos nagyon hamar rá fog jönni, hogy nem is olyan egyszerű az egész, mint hitte. Férje türelme lassacskán elfogy a szentmisék és a keresztény barátnők iránt, a feszültség pedig kezd egyre jobban ránehezedni házasságukra.

Az a lány, akinek nincs elég ereje ellenállni a kísértésnek, hogy hitetlenhez menjen feleségül, nem lesz elég erős arra sem, hogy férjét megnyerje az Úr számára! Sajnos, ezt sok fiatal nő nem látja be.

Célzatos megtérés

Vannak olyan fiatalemberek, akik életüket (látszólag) át is adják az Úr Jézusnak, hogy elvehessenek egy hívő lányt, mert tudják, hogy a lány ezt elvárja tőlük. A leány kedvéért a fiú szentmisére is jár. Talán még komolyan meg is próbálja, hogy „beszálljon" a hitbe. Ha azonban döntése nem azon a fölismerésen alapul, hogy ő maga az Úr Jézus nélkül bűnei miatt elveszett, nincs jelentősége, és nem is tart sokáig. „Odaadása" nem sokkal a menyegző után valószínűleg eltűnik, hiszen nincs már többé szükség arra, hogy legjobb oldaláról mutatkozzék be.

Alapjában véve nem hiszek az ilyen „megtérésekben", és minden lánynak azt tanácsolom, hagyjon időt a fiatalembernek annak bebizonyítására, hogy tényleg megtért. Ez számára azt jelenti, hogy az Úr Jézust nem szerelme kedvéért követi, hanem saját indíttatásból jár szentmisére vagy imaközösségbe, nem azért, hogy ott a lánnyal találkozzék. Ha bebizonyosodik, hogy valóban komolyan gondolja a hitben járást, lelkileg növekszik és hitben erősödik, a lány több hónap elteltével imádságban megkérdezheti az Urat, hogy belemehetnek-e egy mélyebb kapcsolatba. A legtöbb lánynak az a baja, hogy nincs türelme megvárni és megvizsgálni a lelki gyümölcsöt! Amint álmai férfia a legkisebb célzást teszi arra, hogy nemsokára esetleg meg akar térni, gyorsan megvásárolja a kelengyét, és kiválasztja magának a menyasszonyi ruhát.

* * *

133. Zsoltár

(Zarándokének - Dávidtól.)

Nézzétek, milyen kedves és jó, ha egyetértésben élnek a testvérek!

Olyan az, mint a drága olaj a fejen, amely lecsordul a szakállra, lecsordul Áron szakállára, palástja szegélyére.

Olyan az, mint a harmat a Hermonon, mint a Sionra lehulló harmatcsepp, mert az Úr ott áldást ad: életet mindörökre.

A Szentlélek szeminárium megújította házasságomat

Teljesen „véletlenül" egy napon megvettem az „Új Ember" című újságot, amelyben azt olvastam, hogy lelkigyakorlatra várnak fiatalokat. Mivel férjnél vagyok és családi életünk elég rossz, gondolkodtam rajta, hogy elmenjek-e vagy sem. Már három éve vagyunk együtt és még soha nem voltunk egymástól távol. Arra gondoltam, hogy talán jó lenne mindkettőnknek ez a kis (4 napos) különlét. Lelkileg megpróbáltam felkészülni, és ami azt illeti, igen sokat vártam ettől a lelkigyakorlattól. Már hazulról úgy akartam elindulni, hogy másképp akarok visszajönni. Aztán eljött az indulás napja. Összeszedtem egy pár személyes holmit és elindultam.

Az első nap nagyon jól sikerült, megfeledkeztem a világról és arról, hogy vajon a férjem mit csinál - tehát mindenről, és nagy boldogságot éreztem. A második nap is nagyon jól kezdődött. Boldog voltam, mert olyan dolgokról hallottam, amikkel azelőtt nem törődtem, vagy másképp láttam. Sok mindent megértettem és arra gondoltam: ha majd hazamegyek, akkor milyen jó lesz! Más lelkülettel fogok hazatérni! Egyszer csak nyugtalanság fogott el, hogy vajon szegény férjem mit csinálhat, mire gondolhat, és ez egyre erősebb lett bennem. Folyton csak rá gondoltam, akarva-akaratlanul, és nem tudtam már elmélyedni az imádságban és a beszélgetésekben. Nem tudtam odafigyelni a lelkityára sem. Ezelőtt sohasem érdekelt a férjem munkahelyi telefonszáma. Nem volt rá szükségem, mert közel dolgozott és ha valami mondanivalóm volt a számára, akkor egyszerűen elmentem hozzá. Most gondolkodni kezdtem a számokon. Már hallottam tőle, de nem jegyeztem meg. Aztán mintha valami rémlett volna - s eszembe jutott három szám. Addig találgattam, amíg két telefonszámot kitaláltam. A kettőből az egyik az igazi volt, így aztán sikerült őt felhívni. Mikor a telefonhoz jött, hallottam a hangjáról, hogy szomorú és éppen jókor kerestem, mert szüksége volt egy jó szóra. Gondoltam egyet és estére elhívtam a lelkigyakorlatos házba, miközben elhozattam vele néhány személyes holmimat. Nem mintha az lett volna a célom, hogy ezek miatt jöjjön el. Sokkal inkább látni szerettem volna, mert éreztem, hogy ezzel a találkozással erőt önthetek belé.

Mikor eljött, nagyon örült, hogy láthatott. Látta rajtam, hogy boldog vagyok és sugárzott belőlem az öröm, mely őt is megérintette. Mikor elbúcsúztunk már vidáman ment haza. A következő nap délutánján úgy éreztem, hogy mennem kell, haza kell mennem! Mikor hazaértem, ismét nagy szomorúságban találtam és megint azt éreztem, hogy szüksége van rám. Egy órácskát maradtam vele. Beszélgettünk és újra csak azt láttam, hogy felvidult, mert újra boldogságot és örömet hoztam haza.

Még két napom volt hátra a lelkigyakorlat végeztéig. Megkérdeztem a férjemtől:

- Mondd, vajon holnap is nyugtalan leszek és azt fogom érezni, hogy haza kell jönnöm?

Erre azt felelte: - Nem. - És úgy is történt. Később eszembe jutott még valami a találkozásunkról. Beszélgetés közben megpusziltam őt s hirtelen úgy éreztem, kár volt, mert ez nem szívből jött. Eddig még soha nem volt ilyen érzésem! A lelkem valójában nem arra vágyott, amit tettem, hanem valami másra.

Régebben nem ismertem ezt az érzést, hogyan lehet lélekből szeretni, s most megtapasztaltam, hogy erre én is képes vagyok. Nem a test kívánságainak akarok ezentúl élni - legalábbis minden erőmmel megpróbálok nem annak élni -, hanem a léleknek. Azóta a puszi is igazi puszi lett, akárcsak az együttlét. Együtt lenni is csak úgy tudunk, ha úgy érezzük, hogy lélekből szükségünk van egymásra. Azóta együttléteink csodálatosak és nem azt érzem, hogy testünk egyesül, hanem hogy a lelkünk. Olyankor mindig azt élem át, hogy a két lélek szomjazik egymásra és amikor összetalálkoznak, szinte egymásba olvadnak és a kettőből egy lesz!

Régebben a test kívánságainak éltem és azt szolgáltam. Most belülről érzem, hogy a lelkem áll az első helyen és csak őt kell néznem.

Mikor vége lett a lelkigyakorlatnak, hazamentem és megpróbáltam a hallottak alapján egy új életet kialakítani. Ezt az új életet azóta is csak alakítgatom, formálgatom és örömmel mondhatom, hogy sokkal türelmesebbnek érzem magam. Megtapasztaltam, hogy mi az engedelmesség, az alázat és hogyan lehet szeretetet adni az embereknek, melyek igazán foghíjasok voltak életemben azelőtt. Azóta a szentmisék is szentek előttem, s a szentáldozás is egy megújulás bennem, különösen amikor azt hallom: Krisztus teste és vére.

Hálát adok a Jóistennek, hogy így alakítja az életemet és ilyen boldog megtapasztalásokhoz vezetett.

Keresztesi Terézia

A szentek imáiból

Add könyörületes Isten, hogy a Neked tetsző dolgok után vágyódjam lángolón, azokat kutassam, igazán megértsem, és tökéletesen teljesítsem Neved dicséretére és dicsőségére.

Rendezd el Istenem, életemet és tedd, hogy megtudjam, mit kívánsz tőlem és megtegyem, amit kívánsz, és úgy tegyem meg, amint kell és amint lelkemnek javára válik.

Add Uram Istenem, hogy erőim se jóban, se a rosszban ne fogyatkozzanak meg, amaz ne tegyen kevéllyé, emez ne ernyesszen el. Ne örüljek semminek, csak annak, ami Hozzád vezet, ne fájlaljak semmit, csak azt ami eltávolít Tőled. Ne keressem más tetszését csak a tiédet, ne féljek más rosszallásától csak a tiedtől.

Silányuljon el előttem Uram, mindaz ami mulandó és legyen előttem kedves mindaz, ami örök. Töltsön el undorral az öröm mely nélküled való és ne kívánjak semmit sem rajtad kívül. Gyönyörűségemet az Érted végzett munkában találjam, a pihenés nélküled legyen számomra visszataszító. Add meg Istenem, hogy szívemet feléd irányítsam és fogyatkozásaimat a javulás szándékával szüntelenül fájlaljam.

Tedd Uram Istenem, hogy engedelmes legyek ellentmondás nélkül, szegény csüggedés nélkül, tiszta romlottság nélkül, alázatos képmutatás nélkül, vidám könnyelműség nélkül, éretten komoly nehézkesség nélkül, tevékeny felületesség nélkül, igazmondó kétszínűség nélkül. Tedd hogy jót cselekedjem fellengzés nélkül, felebarátomat elbizakodottság nélkül intsem meg és példával épülésére legyek színlelés nélkül.

Adj Uram Istenem éber szívet, amelyet semmiféle hiú gondolat nem tántorít el Tőled, nemes szívet, amelyet semmiféle nemtelen hajlam nem ránt magával a mélybe, egyenes szívet, amelyet semmiféle ferde szándék nem térít ki útjából, erős szívet, melyet semmiféle megpróbáltatás nem tör meg, szabad szívet, melyet semmiféle erőszak nem sajátít ki.

Ajándékozz meg Uram Istenem értelemmel, mely Téged ismer meg, bölcsességgel, amely Téged talál meg, életmóddal, amely a Te tetszésedet nyeri el, állhatatossággal, amely bizalommal vár Rád, és bizalommal, amely majd Téged ölel át véglegesen.

Add hogy idelent büntetésed sújtson a bűnbánat által. Útközben jótéteményeiddel éljek kegyelmed által, az örök hazában pedig örömeid élvezzem dicsőséged által, ki élsz és uralkodol Isten mindörökkön örökké amen.

Aquinói Szt. Tamás

* * *

Szerkesztői üzenetek

– Keresők és középiskolások részére megjelent egy jó hittankönyv. 3000 fogalom magyarázatát. - Miatyánk, Hiszekegy, Szentségek tárgyalását találjuk benne. Kapható a szerkesztőségben. Címe: Jöjj és kövess engem. (A német Grundriss des Glaubers fordítása.)

– November 13.-án felnőtt világiak részére lelkinapok-vezetői szeminárium kezdődik. (Karácsonyi szünettel) 8 hétig tart, heti egy alkalommal, Pesti Ferencesek, hittanterem, szerda este 7-9. nov. 13-tól.

– Dr. Paskai László bíboros úr engedélyezte az Emmausz Katolikus Karizmatikus közösség működését, mint világiak társulását. Az ICCRO-nak hírül adtuk, így ők felvették a nemzetközi katolikus közösségek csoportjába, amely a Világiak Pápai Tanácsán (Paul Cordes püspök) keresztül kapcsolódik a Szent Székhez.

– Az áldjad én lelkem az Urat című énekeskönyv november elején jelenik meg. A megrendeléseket a szerkesztőség címére kérjük jelezni.

– Karácsonyra tervezzük Tardif atya második könyvének, a „Jézus a Messiás"-nak a megjelenését. Ebben is szó lesz gyógyulásokról és az evangélizációt is bővebben tárgyalja.

– A Joni című amerikai filmet várhatóan december 20-án kezdik játszani a hazai mozikban. A film Joni életéről és az evangélium terjesztése érdekében kifejtett munkájáról szól.

25.-Ft

Tartalomjegyzék

Dr. Kovács Gábor: A lángoló Isten 3
Max Thurian: Mária az Úr szolgáló leánya 8
Horváth Ilona: Együtt az úton 11
„Ízleld és lásd..." – egy hivatás tapasztalatai – 12
Tanúságtétel: Megújult az életem! 13
Az alázatról... 14
Cursillo imái 15
Melody Green: Néhány szó az ismerkedésről 16
133. Zsoltár 17
A Szentlélek szeminárium megújította házasságomat 18
A szentek imáiból (Aquinói Szt. Tamás) 19
Szerkesztői üzenetek 19

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Szerkesztőség:
Katona István
Budapest, 1053 Ferenciek tere 2.